

[Poul Hansen (Kalundborg).]

Jeg havde lejlighed til kort at omtale under førstebehandlingen. Jeg tør vel sige, at der fra flere sider i udvalget blev givet udtryk for, at det var et spørgsmål, som i den kommende tid ville trænge sig på, og fra socialdemokratisk side rejstes den tanke, om man i udvalget kunne enes om at rette en henstilling til regeringen om at nedsætte en kommission til behandling af dette spørgsmål, navnlig set i lyset af det nordiske samarbejde, men udvalget mente ikke at kunne tage stilling til denne tanke.

Vedrørende de arbejdsretlige forhold var der almindelig enighed om, at spørgsmålet om en gennemgang og modernisering af alle de herhenhørende regler burde tages op til løsning, og man var enig om, at drøftelsen heraf foreløbig rettelig burde foregå i det udvalg, som er nedsat til behandling af det radikale venstres lovforslag om tvungen voldgift.

Endelig drøftede udvalget det spørgsmål, som blev rejst her i salen fra flere sider ved lovforslagets første behandling, nemlig problemet om, hvorvidt loven skulle gælde for 1 eller 2 år. Her er forholdet som bekendt det, at mæglingforslaget går ud på en 2-årig løbetid, medens lovforslaget kun fastsætter 1 års løbetid. Det viste sig ikke muligt at opnå enighed om lovforslagets indhold på dette punkt, og derfor stiller udvalgets flertal med tilslutning af den højtærede økonomi- og arbejdsminister forslag om ændringer, der tilsigter at ændre løbetiden til 2 år.

Herefter indstiller udvalgets flertal, d. v. s. udvalget med undtagelse af de ærede medlemmer hr. Carl P. Jensen og hr. Hans Rasmussen, lovforslaget til vedtagelse med de nævnte ændringer. De to ærede medlemmer, som ikke deltager i flertallets indstilling og ikke kan medvirke til lovforslagets gennemførelse, vil selv motivere deres stilling her i salen.

Jeg skal så endelig som ordfører for mit parti gøre et par enkelte bemærkninger. Vi beklager naturligvis, at det ikke var muligt at samle flertal i udvalget om lovforslagets oprindelige affattelse, men vi er gået med til den foreslåede ændring udfra den grundbetragtning, som vi også anlagde under førstebehandlingen, nemlig at situationen er således, at vi må betragte det som

absolut nødvendigt at gennemføre denne lovgivning, hvor beklagelig den udfra mange synspunkter end kan være og til trods for den modvilje, som naturligt rejser sig imod den. Det er mit håb, at man efterhånden i alle kredse vil kunne erkende, at det skridt, vi nu står i begreb med at gøre, er dikteret af den hårde nødvendighed, og jeg udtrykker videre det håb, at arbejdet rundt omkring i vore virksomheder i løbet af kort tid vil komme til at gå sin normale gang, så at den produktion, hvoraf vi alle er afhængige, også kan gå sin normale gang.

Med disse bemærkninger skal jeg også på mit partis vegne anbefale såvel de foreslåede ændringer som lovforslaget i den således ændrede skikkelse til vedtagelse.

Aksel Larsen: Jeg må med det samme have lov at vende tilbage til et spørgsmål, som jeg rejste under første behandling, og som ikke har mistet sin aktualitet. Det er spørgsmålet om den besynderlige politibevogtning af folketinget. Vi fik, da jeg rejste sagen, erklæringer bl. a. fra den højtærede justitsminister om, at der havde ganske vist været nogle fejl-dispositioner, men nu var det ordnet således, at folk, der havde ærinde i folketinget, kunne komme ind. Jeg ser mig nødsaget til at oplyse, at klokken 23 var disse dispositioner eller ændrede ordrer ikke nået længere ud, end at tidligere folketingsmedlemmer, der dog tør siges at have ret til at komme her i huset, blev standset ved rundkørslen ude ved Holmens Bro og nægtet adgang, medmindre de skriftligt kunne legitimere sig som forhenværende medlemmer af tinget, idet de der posterede politifolk hævdede, at sådanne legitimationskort er ethvert forhenværende medlem af tinget i besiddelse af. Det krævede længere parlamentaren for et sådant tidligere medlem af rigsdagen under politiledsagelse at komme ind i huset, hvor det tilsidst på bureauet opklaredes, at sådan legitimation ikke findes. Jeg er nødt til at komme med denne oplysning, fordi det viser, at man ikke kan stole på det, der blev sagt under første behandling.

Samtidig er jeg nødt til at sige, at jeg blev noget forbavset ved senere at erfare, at man ikke alene havde den temmelig store politistyrke til at afspærre ikke